

1) O purvinas prote! Kas tu per vai avas? Kaip tu manai? Nuošalioje vietoje kartodamas Viešpaties Hari šventus vardus tu tiesiog darai pretenzingą šou, norėdamas apgaule įgyti prestižą ir pasaulio pripažinimą. Tai gryna veidmainystė, ne kas kita.

2) Toks materialus prestižas yra bjaurus kaip ir kiaulės išmatos. Argi tu nežinai, kad tai tik iliuzija, kurią sukūrė Māyos galia? Kokia tau nauda iš to, kad dieną ir naktį kuri planus kaip mėgautis turtais ir moterimis? Visi šie dalykai laikini.

3) Kai turtus vadini savais, tavyje kyla vis didesnis noras mėgautis materija. Tavo turtai turi būti naudojami tarnauti Mādhavai, visų turtų Viešpačiui. Lygiai taip pat visiškai netinka su geismu žiūrėti į moteris, kurių vienintelis tikras savininkas yra Viešpats Yādava.

4) Demonas Rāva a (geismo įsikūnijimas) kovėsi su Viešpačiu Rāmacandra (meilės

įsikūnijimu), kad laimėtų žemiško pripažinimo medį, tačiau jo oazė pavirto miražu Viešpaties materialios iliuzijos dykumoje. Prašau ugdyk savyje ryžtą, kad pasiektum tvirtą padėtį, kurioje visada laikosi Vaiṣṇava. Jei negalvosi kaip garbinti Viešpatį toje padėtyje, galiausiai pakliūsi į pragariškos egzistencijos sąlygas.

5) Kodėl turi nuolat be jokio reikalo kentėti, įžeidinėdamas Viešpaties Hari bhaktus, bandydamas tapti įžymus kaip jie ir taip parodydamas savo bevaisį kvailumą? Troškimas tapti dvasiškai įžymiu lengvai išsipildys, kai tapsi Viešpaties bhaktu, nes amžina šlovė automatiškai lipa Vaiṣṇavui ant kulnų. Šios šlovės negalima laikyti laikina žemiška vertybe.

6) Ryšys tarp bhakto ir Viešpaties Hari neturi net menkausio materialios iliuzijos pėdsako, jis neturi nieko bendro su materialiu polinkiu apgaudinėti kitus. Materialioje sferoje taip vadinamas populiarumas lyginamas su klatinga ragana, valgančia šunis, o bandymai gyventi nuošalyje ir tariamai užsiimti tyru bhajanu, yra lygintini su painiu išsiblaškymo tinklu. Prašau, suprask, kas siekia bet kurio iš šių kelių iš tiesų gyvena Māyos sukurtame iliuzijos pragare.

7) „Aš nustosiu giedoti Viešpaties vardą viešame kirtane, ir pasitrauksiu į nuošalę, taip susitepdamas materialia pagarba.“ Brangusis prote, kas gali būti gero siekiant tokios taip vadinamos šlovės? Aš visuomet primenu tau, kad didi siela Mādhavendra Purī niekada savęs taip neapgaudinėjo, kad vogtų iš savo paties patirčių sandėlio, kaip kad tu elgiesi.

8) Tavo pigi reputacija prilygsta kiaulės išmatoms. Paprastas ambicingas žmogus kaip tu niekada negali lygintis su Mādhavendra Purio lygio bhaktu. Pavydo blaškomas, tu paskendai purviniuose materialaus pasitenkinimo vandenyse, kai atsisakei nuostabaus kolektyvinio kirtano tobulumo.

9) Iš tiesų, bjaurusis prote, tik apsimetėliai jogai propaguoja taip vadinamo nuošalaus garbinimo šlovę, naudodamiesi neskrupulingomis priemonėmis, kad tik apgautų kitus. Jei nori išvengti visų šių vilkduobių, prašau susimąstyk apie Aukščiausio Viešpaties Śrī Caitanyos Mahāprabhu pamokymus, kuriuos Jis maloningai ir su didžiausiu rūpesčiu davė mums, kalbėdamas su Sanātana Goswāmīu.

10) Nei akimirkai nepamiršk dviejų svarbiausių idėjų, kurių Jis mokė: 1) apie sausą, tariamą atsižadėjimą kaip priešingybę tikram, tinkamam atsižadėjimui, ir 2) apie materijos surištą,

susipainiojusią sielą kaip priešybę išvaduotai sielai. Niekada nedaryk klaidos, galvodamas, kad šios konfliktuojančios idėjos yra to paties lygio. Prašau atsimink tai, kai kartosi Viešpaties šventus vardus kaip galima garsiau.

11) Vienintelis tikras Vaiṣṇava yra tas, kuris atsikratė įpročio tapti turto, grožio ir šlovės baisiosios tigrės auka. Tokia siela iš tikrųjų atsikratė materialaus gyvenimo ir vadinama tyru bhaktu. Kas įgijo tokią atsižadėjimo sąmonę, nugalėjo materialų gimimą ir mirčių pasaulį.

12) Tas ištis atsižadėjęs, kas saikingai naudojasi materialiais dalykais, būtinai gyventi ir atlikti pasiaukojimo tarnystę. Bhaktas, kuris taip elgiasi, netaps materialaus apsvaigimo auka. Neturėdamas savanaudiškų prisirišimų ir matydamas kaip daiktai susiję su Viešpačiu, visus juslių objektus jis suvoks tiesiogiai kaip patį Viešpatį Mādhavą.

13) Toks yra teisingo atsižadėjimo standartas, o kas tai suvokia, iš tiesų yra pats sėkmingiausias. Viskas, kas susiję su tokio bhakto gyvenimu, atstovauja Viešpaties Hari asmeninius dvasinius turtus, pasireiškusius materijos pasaulyje. Iš kitos pusės, kas gieda Viešpaties vardą, tikėdamasis padidinti savo materialią reputaciją, pamatys, kad visa jo veikla ir aplinka atstovauja tik veidmainystės turtus.

14) O prote, prašau nustok bendrauti su dviejų tipų asmenybėmis: 1) su tais, kurie trokšta impersonalaus išsivadavimo iš materialaus pasaulio, ir 2) tais, kurie trokšta patirti materialių juslinių objektų malonumus. Abu šie tipai yra lygiai tokie pat ne bhaktai. Dalykai, kurie naudojami Viešpačiui Kṛṣṇai, tiesiogiai priklauso transcendentinei sferai, todėl neturi nieko bendro su materija; žmonės, kuriuos domina tik materialūs malonumai ar jų atsižadėjimas, negali jų nei turėti nei atsisakyti.

15) Filosofas impersonalistas priešinasi minčiai, kad Kṛṣṇa yra pasiaukojimo objektas, ir pasipūtęs dėl savo įsivaizduojamo išsivadavimo garbės jis drįsta kritikuoti tikrus Viešpaties bhaktus. O prote, tu esi Vaiṣṇavų tarnas, todėl visuomet puoselėk viltį gauti šiek tiek pasiaukojimo. Tai kodėl tu keli tokį garsų bruzdėjimą, šaukdamas man ir bandydamas įrodyti tavo nuošalaus garbinimo tariamus pranašumus?

16) Klaidingai atsisakęs dalykų, kuriuos iš tiesų galima panaudoti tarnauti Viešpačiui, žmogus išdidžiai vadina save „atsižadėjusiu“, bet deja, su tokiu požiūriu jis niekada netaps Vaiṣṇavu.

Palikęs tarnystę lotosinėms Viešpaties Hari pėdoms ir pasitraukęs į savo nuošalius namus, visa, ką jis laimės savo užsiėmimais, bus tik bevertis saviapgaulės turtas.

17) Visada tarnauk Śrī Rādhai ir laikykis atokiau nuo materialaus juslinio pasitenkinimo pagiežingos gyvatės. Šlovė, dalyvaujant Viešpaties kīrtane, neskirta puoselėti asmeninio pripažinimo ambicijas. O prote, tai kodėl tu nustojai save tapatinti su Rādhos amžina tarnaitė ir vietoj to pasitraukei į nuošalią vietą, kad užsiimtum taip vadinamo bhajano apgaulingu procesu?

18) Viešpaties pamokslautojams pats vertingiausias lobis yra Vraja-dhāmoje gyvenančios amžinos asmenybės. Jie niekuomet neprašo bevertės materialios reputacijos, kurią brangina tik gyvi mirusieji. Vraja-vāsiai iš tiesų kupini gyvybės, todėl jie pamokslauja, kad suteiktų gyvybę vaikščiojantiems materialaus pasaulio lavonams. Visos Vraja-vāsių dainos yra apie Viešpaties Kṛṣṇos šlovę ir neturi net menkiausios šlovės troškimo priemonės.

19) Šis nuolankus Rādhos ir jos mylimo Kṛṣṇos tarnas visuomet ilgisi kīrtano. Jis meldžia visus garsiai giedoti Viešpaties Hari vardus. Transcendentinė kolektyvinio giedojimo galia automatiškai pažadins prisiminimus apie Viešpatį ir Jo dieviškus žaidimus, kurie susiję su pačios sielos amžinu dvasiniu pavidalu. Tik tuomet bus įmanoma pasitraukti į nuošalią vietą ir Viešpaties garbinimu užsiimti privačiai.

duṣṣa mana! tumi kiser vaiṣṇava?
pratiṣṭhāṇ tare, nirjaner ghare,
tava 'hari nāma' kevala 'kaitava'
jā er pratiṣṭhā, śukarer viṣṭhā,
jāno nā ki tāhā 'māyār vaibhava'
kanaka kāmīnī, divasa-yāminī,
bhāviyā ki kāja, anitya se saba

tomār kanaka, bhoger janaka,
kanaker dvāre sevaho 'mādhava'
kāmīnīr kāma, nahe tava dhāma,
tāhār-mālika kevala 'yādava'

pratiṣṭhāṇ hāśā-taru, jā a-māyā-maru,
nā pela 'rāvaṇa' a' yujhiyā 'rāghava'
vaiṣṇavī pratiṣṭhā, tāte koro niṣṭhā,
tāhā nā bhajile labhibe raurava

harijana-dveṣa, pratisthāśā-kleśa,
koro keno tabe tāhār gaurava

vaiṣṭṭ aver pāche, pratisthāsā āche,
tā'te kabhu nahe 'anitya-vaibhava'

se hari-sambandha, śūnya-māyā-gandha,
tāhā kabhu noy 'jaṇṇ er kaitava'
pratiṣṭṭ hā-caṇṇ ālī, nirjanatā-jāli,
ubhaye jāniho māyika raurava

kīrtana chāṇṇ ibo, pratiṣṭṭ hā mākhibo,
ki kāja ṇṇ huṇṇ iyā tādṇṇ śa gaurava
mādhavendra purī, bhāva-ghare curi,
nā korilo kabhu sadāi jānabo

tomār pratiṣṭṭ hā,-'śukarer viṇṇ hā',
tār-saha sama kabhu nā mānava
matsaratā-vaśe, tumi jaṇṇ a-rase,
majecho chāṇṇ iyā kīrtana-sauṇṇ ava

tāi duṣṭa mana, 'nirjana bhajan,'
pracāricho chale 'kuyogī-vaibhava'
prabhu sanātane, parama jatane,
śikṇṇ ā dilo yāhā, cinto sei saba

sei duṣṭi kathā, bhulo' nā sarvathā,
uccaiṇṇ -svare koro 'hari-nāma-rava'
'phalgu' ār 'yukta,' 'baddha' ār 'mukta,'
kabhu nā bhāviho, ekākār saba

'kanaka-kāminī,' 'pratiṣṭṭ hā-bāghinī,'
chāṇṇ iyāche jāre, sei to' vaiṣṭṭ ava
sei 'anāsakta,' sei 'śuddha-bhakta,'
saṇṇ sār tathā pāy parābhava

yathā-yogya bhoga, nāhi tathā roga,
'anāsakta' sei, ki ār kahabo
'āsakti-rohita,' 'sambandha-sahita,'
viṇṇ aya-samūha sakali 'mādhava'

se 'yukta-vairāgya,' tāhā to' saubhāgya,
tāhā-i jaṇṇ ete harir vaibhava
kīrtane jāhār, 'pratiṣṭṭ hā-sambhār,'
tāhār sampatti kevala 'kaitava'

'viṇṇ aya-mumukṇṇ u,' 'bhoger bubhukṇṇ u,'
du'ye tyajo mana, dui 'avaiṇṇ ava'
'kṇṇṇ er sambandha,' aprākṇṇ ta-skandha,

kabhu nāhe tāhā jaṇer sambhava

'māyāvādī jana,' kṣetara mana,
mukta abhimāne se ninde vaiṇava
vaiṇava dās, tava bhakti-āś,
keno vā ākiccho nirjana-āhava

je 'phalgu-vairāgī,' kohe nije 'tyāgī,'
se nā pāre kabhu hoite 'vaiṇava'
hari-pada chāṇī, 'nirjanatā bāṇī,'
labhiyā ki phala, 'phalgu' se vaibhava

rādhā-dāsyē rohi, chāṇī 'bhoga-ahi,'
'pratiṇ hāśā' nahe 'kīrtana-gaurava'
'rādhā-nitya-jana,' tāhā chāṇī mana,
keno vā nirjana-bhajana-kaitava

vraja-vāsī-gaṇa, pracāraka-dhana,
pratiṇ hā-bhikṣuka tā'rā nahe 'śava'
prāṇa āche tā'r, se-hetu pracār,
pratiṇ hāśā-hīna-'kṣaṇa-gāthā' saba

śrī-dayita-dās, kīrtanete āś,
koro uccaiṣvare 'hari-nāma-rava'
kīrtana-prabhāve, smaraṇa svabhāve,
se kāle bhajana-nirjana sambhava